

Frenk Mellema

Het rad van Fortuin

Anne

‘Eigenlijk verlies je altijd,’ zegt Anne tegen haar collega’s terwijl ze de barman vijf euro geeft om aan het rad te draaien. Vijf euro om jezelf uit te dagen nog iets goorders te drinken dan je zelf kan bedenken. Tik-klik-tik. Het wijzertje tikt langs de spijkers: een pitcher Malibu-choco, zes bessenjenever, wodka-redbull voor vier, de kleuren van de vlakjes vervagen in een waas. Tik-klik-tik.

‘Vijf uitgeperste smurf, vijftwintig euro.’ Natuurlijk zegt de barman dat niet. De prijs klopt vast wel, maar de naam van het drankje is ongetwijfeld niet uitgeperste smurf. Geen van de meiden van HR, inclusief Fortuin, herinnert zich na het leeggieten van het shotje in de keel de naam. Na vier dagen spreadsheets knallen, fermenteert slechts de mierzoete smaak van kauwgomballen in hun monden. Ze zijn op jacht naar nieuwe resources. Ze gillen! Twee shotjes blijven onbeheerd achter op de bar. Het is klam in de kroeg, het gonst van hooggespannen verwachtingen.

‘Nu is het jouw beurt, Fortuin-darling!’ Roya slaat haar armen om zijn nek. Ze giechelen om het hardst en Fortuin laat zijn standaard weer eens blijken. Hij gooit een briefje van vijf voor de barman neer, met een knipoog als bonus. Tik-klik-tik. Bessenjenever, vier wodka-redbull, drie vaasjes... klik. Het wijzertje landt op het taartpuntje met een kinderlijke tekening van een roze olifant.

Niet veel later staat er een gieter in de vorm van een olifant – schenktuit als slurf – op de bar.

‘Wat zit daar nou in?’ vraagt Anne.

‘Delirium,’ giechelt Fortuin en schenkt behoedzaam een paar vaasjes vol.

‘Ik lust geen bier,’ zegt Roya. Haar hand tikt op de bar naast de overgebleven uitgeperste smurf.

‘Geen bier?’ Een stem achter haar bemoeit zich met het gesprek van de meiden van HR. Hij hoort bij een koddige blonde jongeman met een schakelketting.

‘Heb jij daar last van?’ vraagt Roya.

‘Vrouwen die van bier houden zijn makkelijker,’ zegt de jongen. Hij stelt zich aan de dames van HR voor als Dylan, al had hij net zo goed Kevin of Mitchell kunnen heten. ‘Hoef je niet te trakteren op oesters en Aperolletjes.’ Fortuin giet een beetje Delirium in het halflege vaasje van Dylan.

‘Ken je Anne al? Anne lust wél bier!’ Roya duwt haar collega tussen haarzelf en Dylan in.

Anne tikt zuinig Dylans glas aan.

Dylan neemt een slok van zijn pils en huivert. Misschien onderdrukt hij een oprisping als een baby die net de borst heeft gekregen. Zelf slurpt Anne haar halve glas leeg. In haar hoofd duizelen de golven van alcohol. Je verliest altijd bij zo’n rad. Je verliest jezelf en je waardigheid, maar je wint je ware aard.

Of je daar blij mee moet zijn, is een tweede.

Dylan probeert steeds dichterbij te komen, zijn schouder tegen de hare aan te drukken.

‘Je gaat zo stinken van bier,’ probeert Anne zijn toenaderingen op te schorten. Zich uit zijn web te wurmen.

‘Uit je mond, of daar beneden?’ lacht Dylan. Hij staat zo dichtbij Anne dat ze de donkere zweetplekken onder zijn oksels kan zien. Ze vermoedt dat hij de restjes uitgeperste smurf op haar bovenlip kan ruiken, wellicht het parfum van vanille en perzik dat ze bij vertrek van kantoor rond haar hals had gespoten.

‘Vrouwen stinken daar altijd, al drinken ze alleen maar van dit soort zoete shotjes.’ Dylan wijst op de shotglaasjes op de bar.

‘Hoe dat zo?’ bijt Anne van zich af.

‘Gewoon, goor!’ zegt Dylan. ‘Jij hebt zeker nog nooit een vrouw gebeft.’

‘Natuurlijk wel,’ liegt Anne. Haar woorden spuwt ze sneller dan ze kan kokhalzen van de drank. ‘Fijn toch?’

‘Dus jij bent een beetje *bicurious*?’ vraagt hij. Ze voelt haar haar dansen onder een laag zure ademhaling.

‘Je moet wat, als je in een team vol vrouwen werkt.’ Annes ogen schieten naar Fortuin, maar die kan haar niet horen onder het geluid van de stuiterende jaren 90-muziek.

‘Nou joh, eh... Anne. Ik heb nieuws voor je: er is niet één kerel in dit land te vinden die dat voor zijn plezier doet.’ Als Dylan een jasje aan had gehad, had hij ongetwijfeld trots

zijn revers gegrepen voor dit betoog. Hij moest het echter doen met het haken van zijn duimen in zijn broekzakken. 'Pijpen, aftrekken. Ja daar voel je tenminste wat van, maar sorry hoor... wat heb ik nou aan vingers? Wie eet er nou kut? Wat heb ik daar nou aan als man?'

'Dus het boeit je niet of zij het lekker vindt?' Anne doet drie stappen naar achter en laat haar glas vullen door Roya die met de roze olifant rondjes door de kroeg loopt.

'Simpel gezegd, daarvan schuimt er geen bier uit mijn slurf toch?' Hij lacht en volgt Anne.

Als ze met haar rug tegen de bar staat, voelt ze dat er een grens is bereikt. 'Er is een woord voor mannen die niet van het *pleasen* van vrouwen houden.'

'Wat dan?'

'Gay!' lachen Anne en Roya in koor.

'Gay?!' Dylan spuwt.

'Een man die niet houdt van vingers en beffen, maar wel van pijpen en aftrekken, die valt op mannen. Net als onze Fortuin!' Annes ogen zoeken hem tussen de meiden van HR.

'Gepijpt worden. Afgetrokken worden.'

'Ja joh... niks mis mee toch, Fortuin?' Ze lachen ongemakkelijk.

Fortuins antwoord is slechts een lange blik van vleeskeuring die hij over Dylans stevige torso laat glijden. Dylans zweetplekken onder zijn oksels kleuren donkerder.

'Laten we naar de Roze Flamingo gaan!' Anne drinkt haar vaasje Delirium leeg en Roya adt nog één uitgeperste smurf. Ze zwaaien. Wanneer Anne zich in haar jas hult, ziet ze Fortuin een hand op Dylans arm leggen: 'Niet om je te versieren hoor... maar ik heb hier nog een tegoedbon... om het rad een keertje te spinnen... kijk maar wat je ermee doet.' Hij drukt het kaartje bij Dylan in de hand en geeft hem een knipoog.

Gierend van het lachen om Dylans verbouwereerde gezicht verlaten de meiden van HR de kroeg. Dylan draait de bon tussen zijn duim en wijsvinger en ziet ze al niet meer.

Dylan

De smaak van tweedehands kauwgomballen broeit onophoudelijk in Dylans keel als hij eindelijk zijn bed in duikelt. Het dekbed ligt nog open van de voorgaande nacht en om zijn

teen voelt hij een ongewassen boxer zich krullen. Hij laat een boer. Kauwgomballenlucht. Hij kokhalst. Hij zou zijn tanden moeten poetsen, maar daar heeft hij de kracht niet meer voor. Hij kan niet eens zijn ketting afdoen.

Als hij zijn ogen sluit, ziet hij de kleuren van het rad weer voor zich draaien. Ze lopen in elkaar over als een suikerspin. Hij denkt aan het bonnetje dat de kantoornicht hem in zijn handen drukte. Zogenaamd geen versiertruc. *Yeah right.*

'Gay!'

De stemmen van de kantoorbitches resoneren zo hard in zijn hoofd dat het pijn doet. Grommend draait hij zich op zijn zij. Dat soort omhooggevallen wijven kun je maar op één manier de mond snoeren, door ze huigdiep te begraven in pik. Hij stelt zich de bloeddoorlopen ogen van die meid met krullen voor zich als ze langzaam stikt in zijn steekspel, haar stemgeluid dat niet meer dan een gedempt kreunen is.

Gay. Hij zou haar eens laten zien hoe ver ze ernaast zat.

Zijn genot heeft echter te lijden onder de kauwgomballensmaak. Wanneer hij zijn hand in zijn boxershort laat glijden voelt hij de klamheid van een aanzwellende moesson, maar de slurf van zijn roze olifant lijkt te willen schuilen. Hij gromt. De verlossing van het schuim helpt hem doorgaans de prijs van de avond te verlagen.

Hij tast naar het kastje naast zijn bed, waar een netje perziken ligt. Zijn moeder had die voor hem gekocht op de markt. 'Let je wel op dat je je vitamines eet?' Hij vond het betuttelend. Wat is dat toch, al die vrouwen met een mening?

Dan herinnert hij zich de geur van het parfum van die brutale meid en grijpt een vrucht vast. Hij voelt de fluwelen schil in zijn hand en het rad begint weer te draaien. Het palet mengt zich tot oranje, tik-klik-tik, hij proeft de smaak van nectar en ziet de pitvormige donkere ogen van de jongeheer in het gezelschap. Dylan is zijn naam kwijt, maar niet het brandmerk dat die twee ogen in zijn herinneringen hebben achtergelaten.

Zijn slurf ontrolt zich tot een harde tak.

Dylan spert zijn ogen open. Op zijn bovenlip parelt zweet. Hij brengt de perzik naar zijn mond en bijt er koortsachtig in. Zoet sap stroomt over zijn kin. De vrucht voelt zacht, zoals hij zich voorstelt dat de kleine snorhaartjes op de bovenlip van de jongeheer zouden aanvoelen op de zijne.

'Argh!' Dylans lichaam trekt zich samen om de gedachte uit zijn hoofd te persen. Plakkerige druppels perziksap landen op zijn buik. Zijn slurf zakt weer in, nauwelijks in staat

boven zijn buikje uit te reiken. Die griet, denk aan die griet. Hij probeert haar stem weer op te roepen, die nasale stem die zijn trommelvlieszen doorboort. Hij zal haar eens doorboren.

Zijn boxerhand begint ritmisch te kneden. Hij stelt zich haar weer voor, onder dat bureautje van d'r. Die andere griet zit naast hen en mag niets merken. Hij plaatst zijn vinger op zijn lippen om de krullenbol het weinige geluid dat ze kan maken met zijn pik te ontfeggen. Hij laat zijn hoofd in zijn nek vallen en sluit zijn ogen terwijl hij de moesson voelt naderen. De hand die op zijn borstkas valt voelt zwoel aan, hij glijdt over zijn buik naar beneden, Dylan kreunt goedkeurend, opent zijn ogen en ziet het Fortuin hem toelachen terwijl hij zijn hand op de zijn legt –

Fortuin! Spasme doet hem overeind veren. Zo heette die gast. Hij zweet, wat hem normaal verlichting van de last van het drinken biedt, maar nu benauwt.

‘Niet om je te versieren hoor...’ Wat bedoelde die gozer daarmee? Wat dachten ze wel niet, dat hij gay was?

Spuwend schudt hij het beeld van zich af. Ze zijn onder zijn huid gekropen, die brutale kantoortijgers met hun veel te progressieve ideeën over genot.

In zijn boxer trekken zijn ballen pijnlijk. De ontfegde genoegdoening kwelt hem, zoals die meid hem had willen kleineren met haar opmerkingen. Hij is nog niet klaar met haar.

Dylan bijt een nieuw stuk uit de perzik en spuugt de pit uit. Vervolgens duwt hij het vruchtvlees over zijn pik heen, zoals vrouwen zich over zijn pik moeten laten glijden. Het vlees is koeler dan een vrouwenlijf en plakkeriger bovendien. Met stoten die een volgroeide bamboeplant nog zouden doen knakken vervolgt hij zijn afrekening. Hij geeft de sappen die plakken als hars geen kans om te stollen, net zomin als hij haar de kans geeft ook maar enig plezier te halen uit zijn genot.

Tik-klik-tik.

Perzikaroma verdringt de shotjesresten nu helemaal. Zachte haartjes glijden over de bolling van zijn buik. Hij kreunt goedkeurend.

Ogen in de vorm van perzikpitten kijken hem aan boven zijn slurf.

Fortuin lacht hem toe.

Als hars dat uit een schors barst, begint Dylans slurf bier te schuimen en verlost hem van zijn vernedering. Hij voelt warme golven over zijn handen vloeien en landen op zijn buik, waar ze zich vermengen met perziksap. De duizelingen in zijn hoofd lossen op tot een verlossend wit licht dat hem boven zijn klamheid uit doet stijgen.

Fortuin komt tussen zijn benen vandaan, blaast hem een kushandje toe en lost dan op in de nacht.

Dylan voelt zijn hart tegen zijn borstkas bonken en de drijfnapte plek onder zijn rug in het matras. Zijn slurf wil zich weer inrollen, maar hij zit vastgekoekt in een mengsel van sperma en onteerde perzik. De kleuren zijn in elkaar overgelopen, als de vakken van het rad dat alleen maar verliezers kent.

Tik-klik-tik.

© Frenk Mellema, september 2025

Frenk Mellema is het pseudoniem van een schrijversduo dat graag net als Anne van Amsterdam anoniem wil blijven. Het duo heeft zijn roots in het bestuderen van niet-westerse talen en culturen. De ene helft van het duo heeft eerder gepubliceerd in literaire tijdschriften en stelt bij voorkeur met kenmerkende metavertelstem misstanden in de wereld aan de kaak. De andere helft heeft bijgedragen aan de verrijking van de queer canon in Nederland met een hysterische roman. Bundel deze krachten, en dit verhaal ontstaat.